

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobci:

- a) T. L. N.,
- b) V. T. B.,
- c) T. T. T.,
- d) V. P. P.,
- e) T. H. T. L.,
- f) N. Q. A. M.,
- g) M. T. Ch.,
- h) T. H. T. D.,
- i) V. S. N.,
- j) V. B. N.,
- k) M. D. C.,
- l) X. H. L.,
- m) T. B. N.,
- n) V. D. N.,
- o) T. T. H. N.,
- p) T. D. N.,
- q) T. D. N.,
- r) T. L. N.,
- s) V. B. T.,
- t) D. L. N.,
- u) D. V. V.,
- v) V. G. N.,
- w) T. H. N.,
- x) D. T. N.,

*všichni zastoupeni Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25,
110 00 Praha 1,*

proti

žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5,
118 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 25. 10. 2019, č. j.
138252-3/2019-OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobci se domáhali zrušení rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 25. 10. 2019, č. j. 138252-3/2019-OPL (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž byl zamítnut jejich rozklad a potvrzeno usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 28. 8. 2019, č. j. 3140-2/2019-HANOKO (dále jen „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“), kterým byly zamítnuty jejich žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a zastaveno řízení o žádosti dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

Žaloba

2. V úvodu žaloby nejprve žalobci stručně zrekapitulovali průběh správního řízení. Dále uvedli, že žalovaný naprosto pomíjí podstatu jejich argumentace uplatněné v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jejich záměrem nebylo zpochybnit funkčnost e-mailového objednávacího systému jako takového, nýbrž komplexně poukázat na situaci panující na zastupitelském úřadu, který již dlouhodobě neumožňuje žadatelům sjednávat termíny pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty.
3. Žalobci se následně věnovali genezi problému, a to od fungování systému Visapoint od roku 2009 přes systém telefonického objednávání a e-mailového objednávání, jež bylo následně zrušeno na základě usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018 (dále jen: „*usnesení vlády 474*“) a na jehož základě byl příjem všech žádostí o vydání zaměstnanecké karty od července 2018 do června 2019 zastaven. V červnu 2019 byl stanoven jeden termín pro získání registrace termínu k podání žádosti, následující dva v červenci a srpnu 2019 byly zrušeny, a od srpna 2019 je opět přijímání žádostí o vydání zaměstnaneckých karet zastaveno s odkazem na novelu zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Hlavní námitkou žalobců tak bylo, že správní orgán I. stupně dlouhodobě objektivně neumožňuje podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, resp. sjednání termínu pro její podání lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase. K tomu žalobci podotkli, že povinnost sjednat si termín pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty vyplývá přímo ze zákona, přičemž této povinnosti žalobců odpovídá i judikatorně

dovozená povinnost správního orgánu umožnit toto podání v přiměřené době a lidsky důstojným způsobem, jak ostatně konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52. Dle žalobců však správní orgány tuto svou povinnost dlouhodobě neplní.

4. Svá tvrzení žalobci ilustrovali obšírnou rekapitulací dosavadního vývoje systémů pro podání žádostí o pobytová oprávnění s jejich problémy a související kritikou. Poukázali zejména na skutečnost, že od roku 2009 fungoval na zastupitelském úřadu v Hanoji objednávací systém Visapoint, který byl po četné kritice ze strany cizinců, Veřejného ochránce práv, Bezpečnostní informační služby a Ústavního či Nejvyššího správního soudu nahrazen systémem telefonického objednávání. To však až po krátkém mezidobí, kdy mezi říjnem 2017 a prosincem 2017 neexistoval žádný objednávací systém. Judikatura krajských soudů i Nejvyššího správního soudu dovodila, že pokud byl dříve označen nefungující systém Visapoint za odůvodněný případ pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání pobytového oprávnění ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tím spíše je nutno za odůvodněný případ považovat situaci, kdy není stanoven žádný způsob sjednání termínu pro podání žádostí. Ke stejné situaci dle žalobců došlo posléze i v období červenec 2018 – červen 2019 a v červenci a srpnu 2019. Žalobci dále uvedli, že i systém telefonického objednávání trpěl obdobnými nedostatky jako jeho předchůdce. V rámci obou systémů totiž docházelo k organizovanému obchodování s volnými místy v objednávacím systému tzv. na černém trhu, v důsledku čehož byl fakticky zamezen volný přístup k objednavce termínu pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Problematickostí celé situace opět potvrdily i shora uvedené domácí instituce. Nefunkčnost systému Visapoint ani telefonického objednávání, stejně jako jejich snahy získat termín pro podání žádosti, není dle žalobců nutno individuálně prokazovat, neboť tato skutečnost byla deklarována a prokázána jak správními soudy, tak Veřejným ochráncem práv, a rovněž i Bezpečnostní informační službou.
5. Dalším objednávacím systémem se stal objednávací systém e-mailový, v jehož rámci bylo ovšem uskutečněno pouhé jediné sjednání termínu pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu v květnu 2018, neboť dříve sloužil pro sjednávání termínů pro pobytová oprávnění za jinými účely, a následně v červenci 2018 bylo usnesením vlády 474 od června 2018 do června 2019 přijímání žádostí o pobytová oprávnění pozastaveno. Proti tomuto stavu zasáhl svým rozsudkem ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, Nejvyšší správní soud. Na základě této skutečnosti bylo následně upuštěno od povinnosti osobního podání žádosti u těch žadatelů, kteří v období červenec 2018 až červen 2019 o získání termínu pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty usilovali. Ani v tomto období tedy dle žalobců není nutno individuálně prokazovat jejich snahy o získání termínů pro podání žádosti, neboť nemožnost tento termín sjednat, byla objektivní; žádný systém pro podání žádosti nebyl nastaven, a navíc tato nemožnost pramenila z nezákonného jednání zastupitelského úřadu.
6. Zastupitelský úřad následně znovu zavedl pro sjednávání termínů pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty e-mailový systém. Jako první a zároveň poslední termín pro zasílání e-mailové registrace stanovil den 6. 6. 2019. Zástupce žalobců tuto možnost využil, byl ale úspěšný jen u jednoho ze svých klientů. Následný termín stanovený na den 9. 7. 2019 byl ze strany zastupitelského úřadu zrušen a poslední termín byl stanoven na den 9. 8. 2019. Přestože toho dne došlo k registraci termínů, přičemž zástupce

žalobců byl v jednom případě úspěšný, byly registrované termíny následně zrušeny. Žalobci poukazují na to, že je bez důležitosti, že svoji žádost podali již v červenci 2019, neboť zrušením červencového termínu objednávání nedošlo k odložení e-mailové registrace o jeden měsíc, ale k faktickému znemožnění podání žádosti či sjednání termínu, neboť tato odložená registrace, resp. termíny takto stanovené, byly *ex post* zrušeny a další sjednání termínů již nebylo umožněno.

7. Žalobci, kteří byli úspěšní s registrací termínů dne 9. 8. 2019, podali nejprve žádost o upuštění od osobního podání, ale v důsledku úspěšného sjednání termínu vzali tuto žádost zpět. Proti rozhodnutí o zastavení řízení tak následně museli brojit rozkladem, neboť jejich termíny k podání žádostí byly zrušeny, a to s odkazem na novelu zákona o pobytu cizinců a nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které však v době podání žádosti o upuštění od osobního podání, ani v době stanovení termínu pro podání žádosti, nebylo účinné.
8. Žalobci také namítli, že nesouhlasí s tím, že by měli všechna tvrzení prokazovat, neboť nefunkčnost systému Visapoint a telefonického objednávacího systému, jsou obecně známou skutečností, konstantně potvrzovanou i soudy a dalšími státními institucemi. Nepřístupnost objednávacího systému v době neústavní aplikace usnesení vlády č. 474 ze dne 18. 7. 2018 vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. Na toto období pak v otázce posouzení, zda se jedná o odůvodněný případ, analogicky dopadá např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2019, č. j. 57 A 38/2018-165. Žalobci dále poukázali na to, že emaily s žádostmi o stanovení termínu byly adresovány přímo správnímu orgánu I. stupně. V těchto emailech byla uvedena jména, data narození a další osobní údaje. Sám správní orgán I. stupně, ale i žalovaný, měl tedy důkaz o tom, že emaily byly podány, ve své úřední evidenci a s ohledem na dikci § 6 odst. 2 správního řádu si je měl sám obstarat. Ani § 52 správního řádu nezavazuje správní orgán povinnosti zjistit skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu. Správní orgán I. stupně však ani k předložení důkazů žalobce nevyzval a tito pak byli tímto postupem uvedeni v omyl, neboť měli za to, že pokud týž orgán rozhoduje o žádosti, která je důsledkem neúspěšné registrace prostřednictvím emailu, jehož je týž orgán adresátem, má tyto emaily k dispozici. Žalobci také v souvislosti s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018-43, na který žalovaný odkázal, poukázali na zásadu legitimního očekávání, neboť v případech, které se týkaly žadatelů v identické situaci jako stěžovatel v uvedeném rozsudku, bylo zastupitelským úřadem upuštěno od osobního podání a bez dalšího dokazování bylo umožněno podání žádostí o pobytová oprávnění, aniž by v návaznosti na uvedený rozsudek museli dále cokoliv prokazovat.
9. Žalobci také poukázali na skutečnost, že za posledních 10 let, resp. více než 1 rok, bylo fakticky umožněno sjednání termínu pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty pouze jedenkrát, a to dne 6. 6. 2019. Skutečnost, že správní orgány nejsou schopny umožnit zákonem předvídané podání žádosti, bezpochyby představuje objektivní překážku na straně zastupitelského úřadu, kterou je nutné považovat za odůvodnění případ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobci tedy nemají dlouhodobě objektivní a reálnou šanci získat termín pro podání žádosti o pobytové oprávnění; je proto nutné důvody, které k tomuto stavu vedou, posuzovat ve vzájemném souhrnu a dovodit, že jsou dlouhodobé a trvají a žalobcům není a nebylo dlouhodobě umožněno podat žádost v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem.

10. Žalobci znovu zdůraznili, že nenapadají e-mailový objednávkový systém jako takový, ale dlouhodobě neutěšenou situaci na zastupitelském úřadu, který v rozporu s judikaturou dlouhodobě neumožňuje podat žádost o pobytové oprávnění resp. sjednání termínu pro podání této žádosti v přiměřeném čase a lidsky důstojným způsobem.
11. Další námitka žalobců směřovala proti postupu správního orgánu I. stupně, který usnesením spojil řízení o žádosti o upuštění od osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty všech žalobců ke společnému řízení. Podle žalobců žalovaný pochybil, pokud se v rámci podaného rozkladu nezabýval námitkou spojení věcí, kterou žalobci uplatnili, čímž své rozhodnutí zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností. Žalobci trvali na tom, že postup spočívající ve spojení řízení žalobců do společného řízení s odůvodněním, že řízení měla stejný předmět řízení, věcně spolu souvisela a nebránila tomu povaha věci, účel řízení ani ochrana práv a oprávněných zájmů žalobců, byl nezákonný. Každá žádost žalobců je individuální a bylo nutné k ní taktéž tak přistupovat. Žalobci podali žádost ve třech různých termínech, žádali o vydání zaměstnanecké karty na jiné pracovní pozice, k jiným zaměstnavatelům a na jiná místa výkonu práce. Nebylo tedy možné spojit je do jednoho řízení. Dále nesouhlasili s názorem žalovaného, který shledal pojící prvky všech žádostí především v totožném zástupci žalobců v řízení před správním orgánem I. stupně. Tento nezákonný postup pak značně komplikuje též uplatňování ústavně zaručeného práva na soudní přezkum rozhodnutí, neboť bylo vydáno jediné rozhodnutí, avšak k jeho projednání by mělo být s ohledem na § 172 odst. 7 věta druhá zákona o pobytu cizinců příslušných hned několik krajských soudů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve svém vyjádření k žalobě, kterou navrhl zamítnout, označil žalovaný argumentaci žalobců, že není možné po dobu 10 let se registrovat k osobnímu podání žádosti jako účelovou. Pokud žalobci chtějí argumentovat celým obdobím deseti let, jsou povinni prokázat, že se o registraci v jednotlivých obdobích o registraci pokoušeli. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018-43, dle žalovaného vyplývá, že je nezbytné u každého jednotlivého žadatele individuálně posuzovat, zda právě jemu nebylo umožněno podat žádost, tedy zda se tento konkrétní žadatel marně o podání žádosti pokoušel. Nejvyšší správní soud přitom v citovaném rozsudku uvedl, že v tomto ohledu ovšem leží důkazní břemeno na straně žadatele. Názor žalobců, že jejich snahy o získání termínu k podání žádosti není nutné prokazovat, je proto nesprávný.
13. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018-50, ve kterém je uvedeno: „*K námitce, že systém registrace k podání žádostí na zastupitelském úřadě v Hanoji je nefunkční, lze odkázat rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, č. j. 6 Azs 77/2015-36. V něm soud uvedl, že: „[žaloba proti rozhodnutí správního orgánu (...)] představuje nástroj k ochraně subjektivních práv žalobkyně, naopak není koncipována jako actio popularis.“ S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013 č.j. 1 Afs 12/2013-30 vyložil, že: „[žalobce, resp. stěžovatel je oprávněn se dovolávat pouze nezákonnosti, která nastala v jeho právní sféře. Není oprávněn osobovat si námitky vyplývající z práv třetích osob.“*

14. Dle žalovaného není pravdivé tvrzení, že od roku 2009 bylo umožněno podání žádosti jen ve dvou případech. Žalovaný v souvislosti s tím uvedl jednotlivé případy, kdy bylo možné provést registraci termínů k podání žádosti.
15. Žalovaný nesouhlasil ani s námitkou žalobců, že správní orgán měl z úřední povinnosti zjistit skutečný stav věci a vyzvat žalobce k předložení důkazů k prokázání jejich tvrzení. Tento navrhovaný postup nemá oporu v právních předpisech. Není úlohou správního orgánu pátrat po tom, zda žadatelé skutečně obdrželi e-mailem automatickou odpověď o tom, že jejich žádost nebyla přijata z důvodu naplnění objednávací kapacity. Takovou automatickou odpověď generuje sám objednávací systém a správní orgán neměl a nemá za povinnost takovéto automatické odpovědi nijak archivovat. Je naopak povinností žadatele, aby tuto automatickou odpověď s číslem pasu předložil jako důkaz, že se mu registrace nezdařila. Jinými slovy, žalobci splnili sice povinnost tvrzení, avšak nikoli povinnost důkazní.
16. Ke zjištění Bezpečnostní informační služby o ovládnutí systému hackery žalovaný uvedl, že namítaná zpráva Bezpečnostní informační služby za rok 2018 byla zveřejněna až v listopadu 2019 a do této doby nebyla zjištěná uvedená ve zprávě žalovanému známa. Samotný systém objednávání přes Visapoint i systém telefonického objednávání považoval žalovaný ve své době za fungující, protože oba systémy registraci umožňovaly. O tom, že v obou případech docházelo ke zločinným pokusům o ovládnutí těchto systémů ze strany organizovaných skupin, se žalovaný dozvěděl až ze zmíněné zprávy, tedy v listopadu 2019. Žalovaný navíc aktivně průběžně podnikal kroky proti jakémukoliv náznaku pokusů o ovlivnění objednávacích systémů, např. v červnu 2018 přesměroval hovory pro telefonické objednávání ze zastupitelského úřadu v Hanoji do ústředí v Praze. V případě e-mailového objednávání pak žalovaný nepřihlížel k podvodným nebo duplicitním či multiplicitním e-mailům, jejichž účelem bylo objednávací systém zahltit.
17. Žalovaný připomněl, že nezákonnost usnesení vlády 474 postavil najisto až Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. Do té doby byly správní soudy v této otázce nejednotné. Argumentace obdobím od 18. 7. 2018 do 6. 6. 2019, kdy byl znovu spuštěn e-mailový objednávací systém pro zaměstnanecké karty, je proto ve vztahu k žalobcům irelevantní.
18. Rovněž není dle žalovaného správná argumentace, podle níž byl od 6. 6. 2019 do dnešní doby byl zaveden pouze jeden termín pro e-mailovou registraci k osobnímu podání žádostí. Dne 6. 6. 2019 bylo vyhlášeno objednávání pro zaměstnanecké karty s kapacitou 200 míst na termíny osobního podání pobytových žádostí v srpnu 2019 a v ten den se skutečně dvěma stům žadatelů registrace podařila. Pokud jde o registrační termíny 9. 7. 2019 a 9. 8. 2019, o nichž se žalobci zmiňují s tím, že byly *ex ante* a *ex post* zrušeny, poukázal žalovaný na to, že právní předpisy neukládají zastupitelskému úřadu jakoukoli pevnou frekvenci termínů k registraci. Je jisté pravdou, že tuto frekvenci nelze stanovovat svévolně, ale každý zastupitelský úřad si ji může nastavit individuálně tak, aby odpovídala místním podmínkám, zejména pak poměru počtu žadatelů a kapacitním možnostem zastupitelského úřadu. Termín 9. 7. 2019 k objednávání na září 2019 byl sice zprvu vyhlášen, ale posléze odložen (tedy nikoli bez dalšího zrušen, jak tvrdí žalobci) na 9. 8. 2019 a informace o tom byla zveřejněna na webové stránce správního orgánu v dostatečném předstihu.

19. Žalovaný dále uvedl, že registrace dne 9. 8. 2019 se týkala termínů osobního podání žádostí o zaměstnaneckou kartu v měsíci září 2019 a v době vyhlášení registračního termínu nebylo známo datum schválení nařízení vlády č. 220/2019 Sb., ani datum jeho vstupu v účinnost. Správní orgány tudíž logicky počítaly s tím, že 200 zájemců, kteří se dne 9. 8. 2019 úspěšně zaregistrovali k osobnímu podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, bude moci skutečně v září 2019 své žádosti podat. Avšak vzhledem k datu nabytí účinnosti zmíněného nařízení vlády ke dni 1. 9. 2019 nebylo možno po tomto datu přijímat žádosti o zaměstnaneckou kartu od jiných než vysoce kvalifikovaných zaměstnanců nebo klíčového a vědeckého personálu. Proto také byly již přidělené termíny dodatečně stornovány.
20. Ohledně spojení věcí ke společnému projednání žalovaný uvedl, že proti usnesení o spojení řízení se nelze odvolat, protože se pouze poznamenává do spisu. Pokud tedy nelze proti usnesení o spojení řízení podat odvolání, protože to zákon vylučuje, nelze tedy spojení řízení do jednoho přezkoumávat. Žalovaný trval na tom, že ke spojení řízení v případě žalobců byly dány veškeré podmínky stanovené správním řádem, neboť tato řízení spolu věcně souvisela, měla shodný předmět řízení a nebránila tomu povaha věci, účel řízení ani ochrana práv a oprávněných zájmů žadatelů.
21. Závěrem žalovaný uvedl, že byť v minulosti docházelo ke změnám způsobů objednávání k osobnímu podání žádostí o pobytové tituly, byly tyto změny ze strany žalovaného motivovány právě snahou zamezit zneužívání objednávacích systémů ze strany organizovaného zločinu. Veškeré tyto změny byly v souladu s v příslušné době platným zněním zákona o pobytu cizinců a žadatelé o jejich zavedení byli vždy řádně a včas informováni prostřednictvím webové stránky zastupitelského úřadu.

Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud ve věci již jednou rozhodoval, ale jeho rozsudek ze dne 23. 3. 2020, č. j. 30 A 183/2019-162, jímž bylo napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2020, č. j. 9 Azs 112/2020-25. Kasační soud se neztotožnil s původním závěrem krajského soudu o tom, že správní řízení bylo stiženo podstatnou vadou spočívající ve vedení dvou řízení o téže žádosti jedné ze žalobkyň. Nejvyšší správní soud proto krajskému soudu uložil, aby o žalobě znovu rozhodl.
23. Soud ve věci nařídil na den 16. 9. 2020 jednání, kterého se zúčastnili zástupci žalobců a žalovaného. Zástupce žalobců sdělil, že napadá spíše věcnou správnost než zákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na objektivní stav panující na zastupitelském úřadu v Hanoji, který byl vždy shledán jako žalostný. Žalovanému se ani za deset let nepodařilo nastavit řádný systém k příjmu žádostí o dlouhodobý pobyt. Na takové situace by dle jeho názoru mělo dopadat ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Znovu odkázal na objektivní překážku, která žalobcům bránila v osobním podání žádosti o zaměstnaneckou kartu.
24. Zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě a uvedla, že historický exkurz obsažený v žalobě je pro projednávanou věc irrelevantní. Uvedla, že správní orgány obou stupňů postupovaly správně a v souladu se zákonem. Pokud jde o aplikaci § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, upozornila na v něm obsažený neurčitý právní pojem

„odůvodněný případ“, jehož výklad je dle jejího přesvědčení jádrem probíhajícího sporu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v každém případě musí být splnění podmínky existence „odůvodněného případu“ doloženo, z čehož vyplývá důkazní břemeno tížící žalobce. Ti své žádosti podali v době funkčního e-mailového objednávání, nedoložili, že by se kdy v minulosti alespoň dvakrát neúspěšně pokoušeli o sjednání termínu pro podání žádosti. Žalobci tedy neprokázali dlouhodobost svého záměru sjednat si termín pro podání žádosti, přitom k tomu měli možnost, ať už například předložením alespoň dvou automatizovaných e-mailových odpovědí o neúspěšnosti jejich pokusu o sjednání termínu, nebo třeba předložením pracovní smlouvy na místo, k němuž by měli zájem získat zaměstnaneckou kartu.

25. Na vyjádření zástupkyně žalovaného reagoval zástupce žalobců tak, že podstatou jeho myšlenky je absence faktické, reálné možnosti účastníka řízení požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Zástupkyně žalovaného ve své následující reakci uvedla, že žalobci konkrétně netvrdí, ani neprokazují, že by se skutečně o sjednání konkrétního termínu pokusili, k čemuž měli dva pokusy. Řada cizinců v jejich postavení tyto možnosti využila.
26. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
27. Žaloba není důvodná.
28. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něhož vyplývá, že správní orgán I. stupně ve dnech 25., 30. a 31. července 2019 obdržel žádosti žalobců o vydání zaměstnaneckých karet dle § 42g zákona o pobytu cizinců společně s žádostmi o upuštění od povinnosti osobního podání těchto žádostí. Usnesením ze dne 28. 8. 2019, č. j. 3140-1/2019-HANOKO, správní orgán I. stupně spojil řízení žádosti o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců všech žalobců ke společnému, neboť všechny tyto žádosti měly podle jeho názoru shodný předmět řízení, věcně spolu souvisely a nebránila tomu povaha věci, účel řízení ani ochrana práv a oprávněných zájmů žalobců. Proti tomuto usnesení brojili žalobci podáním ze dne 4. 9. 2019 označeným jako rozklad. Přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 19. 9. 2019 však byli vyrozuměni, že proti danému usnesení se není možno odvolat, neboť jde o usnesení, které se toliko poznamenává do spisu. Dne 28. 8. 2019 rovněž správní orgán I. stupně rozhodl usnesením č. j. 3140-2/2019-HANOKO, o žádostech žalobců o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu tak, že je zamítl, a v důsledku toho zastavil i řízení o jejich žádostech o vydání zaměstnanecké karty. Proti tomuto usnesení, žalobci podali rozklad, o němž bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.
29. Soud předesílá, že žaloba napadá, jak je ze shora uvedené rekapitulace žalobní argumentace patrné, nesprávné právní posouzení věci, které spočívá v tvrzené chybné aplikaci ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Tento jediný žalobní bod je však vystavěn na argumentaci obsahující několik okruhů tvrzení, které je pro přehlednost věci vhodnější vypořádat jednotlivě, byť samy o sobě tyto okruhy tvrzení nekonstituují samostatný žalobní bod, neboť se argumentačně vždy upínají právě toliko k nesprávné aplikaci § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Soud se proto nejprve

vysloví k řešení otázky klíčové pro toto řízení, tj. správnému výkladu ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a následně vypořádá jednotlivé argumentační okruhy, které byly uplatněny v žalobě.

30. Podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.“* Co nutno chápat osobním podáním žádosti, stanoví § 169d odst. 2 věta první zákona o pobytu cizinců, podle něhož: *„Osobním podáním žádosti se rozumí úkon žadatele, při kterém se žadatel osobně dostaví ke správnímu orgánu, u kterého má být žádost podána, a osobě přímo se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu určené k přijetí žádosti podá žádost v době určené pro jednotlivé druhy a účely pobytových oprávnění a ve formě a způsobem, který stanoví tento zákon.“* Podle ustanovení § 169d odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců pak: *„Zastupitelský úřad může v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.“*
31. Dle § 169f odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Zastupitelský úřad může stanovit, že žadatel je povinen si předem sjednat termín osobního podání žádosti o udělení dlouhodobého víza nebo žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo trvalému pobytu, a to pro účel pobytu, za kterým je tato žádost podávána, způsobem, který zastupitelský úřad zveřejní na své úřední desce a na svých internetových stránkách.“*
32. Z citované právní úpravy se podává, že upuštění od povinnosti osobního podání žádosti je v zásadě mimořádným opatřením vázaným na existenci závažných skutečností, které konstituují odůvodněný případ. Odůvodněný případ je tedy v tomto směru neurčitým právním pojmem, jehož naplnění musí být v každém jednotlivém případě řádně po skutkové stránce individualizováno. Zákon přitom současně výslovně počítá s tím, že důvody, pro které se má v konkrétním případě jednat právě o takový odůvodněný případ, musí doložit cizinec. Doložení v této situaci dlužno chápat jako sestávající jednak ze způsobilého tvrzení, jednak z náležitého prokázání, respektive osvědčení těchto tvrzení. Jinak řečeno, zákon ponechává procesní aktivitu potud na samotném cizinci, aby správnímu orgánu předestřel důvody, pro které se domnívá, že by v jeho případě mělo být aplikováno ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a rovněž tato svá tvrzení alespoň osvědčil. Není tedy postačující, aby cizinec dal najevo, že se domáhá upuštění od povinnosti osobního podání žádosti s tím, že současně ponechá na správním orgánu, aby sám vyšetřil, zda jsou v jeho případě splněny okolnosti uplatnění tohoto postupu či nikoli. Je to ostatně logické, neboť správní orgány nemohou samy disponovat znalostí specifických okolností vykreslujících situaci konkrétního cizince, které by snad mohly využití tohoto postupu odůvodnit. Je nasnadě, že tyto okolnosti mohou tkvět ve výsostně soukromých poměrech příslušného cizince, které správní orgány bez jeho součinnosti ani nemají jak zjistit.
33. Soud se tedy neztotožňuje s názorem žalobců prezentovaným v žalobě, že nebylo jejich povinností ke svému tvrzení, že se pokoušeli o sjednání termínu, dokládat kopii příslušných e-mailů či automatizovaných e-mailových odpovědí. Je povinností žalobců ke svým tvrzením označit i příslušné důkazy, jak stanoví § 52 správního řádu. Žalobci se této povinnosti nemohou zprostit poukazem na obecnou odpovědnost správních orgánů za řádné zjištění skutkového stavu upravenou v § 3 správního řádu, když kopie těchto e-

mailů či automatizovaných e-mailových odpovědí k důkazu ani neoznačili. Sotva lze po správních orgánech vyžadovat, aby v případě každého žadatele ze své povinnosti ověřovaly všechny možné skutečnosti, které by snad připadaly v úvahu; na takovém principu není řízení o žádosti dle správního řádu vybudováno, je naopak věcí žadatelů, aby byli bdělí svých práv a skutečnosti, které jim mohou být ku prospěchu, sami iniciativně správnímu orgánu alespoň předestřeli a ke svým tvrzením označili příslušné důkazy. V daném případě navíc nelze přehlédnout, že žalobci o těchto e-mailech či automatizovaných e-mailových kopiích ve svých žádostech vůbec nehovořili, ani jejich kopii nepřipojili ke své žalobě.

34. V projednávané věci se ze spisového materiálu správních orgánů podává, že žalobci se na správní orgán I. stupně obrátili s poměrně neurčitými, obecnými tvrzeními, z nichž ovšem vyplývá, že žalobci se nepokusili požádat předepsaným způsobem o stanovení termínu osobního podání žádosti fakticky ani jednou. Žalobci v žádostech toliko tvrdí, že *byli připraveni* k datu 9. 7. 2019 o sjednání termínu usilovat, ale skutečnost, že správní orgán I. stupně dne 14. 6. 2019 na své úřední desce zveřejnil informaci, že se tento termín „ruší“ a nově se stanovuje termín 9. 8. 2019, dle jejich názoru v zásadě znamená, že ze strany správního orgánu I. stupně došlo k „*plošnému znemožnění podání žádosti o stanovení osobního termínu pro podání žádosti, a to zcela z důvodů daných objektivně na jeho straně (...)*“. Již na první pohled je patrné, že citovaný závěr o plošném znemožnění podání žádosti z (fakticky nesprávného) tvrzení o „zrušení“ jednoho termínu nemůže sám o sobě vyplývat. Soud navíc nepřehlédl, že žalobci dále odůvodňují svůj apel, aby bylo v jejich případě upuštěno od povinnosti osobního podání žádosti, tvrzením, které se nezakládá na pravdě. Žalobci totiž ve svých žádostech uvádějí, že již byli vybráni svými zaměstnavateli na konkrétní pozici, na kterou již také uzavřeli pracovní smlouvu. Z příloh, kterými žalobci svou žádost doprovodili, však vyplývá, že s potenciálními zaměstnavateli uzavřeli toliko smlouvu o pracovní smlouvě budoucí, která je podmíněna právě vydáním zaměstnanecké karty. Oběma kontrahentům tedy muselo být nepochybně zřejmé, že k uzavření pracovní smlouvy nemusí v konkrétním případě dojít, a to především právě tehdy, nebude-li vydána zaměstnanecká karta. Dovolávat se za této situace vydání zaměstnanecké karty, protože již byla uzavřena smlouva o budoucí pracovní smlouvě sama závisující na podmínce vydání zaměstnanecké karty, je argumentací v kruhu. Další v žádostech žalobci prezentované tvrzení, že omezení (v žádostech popsáno jako „*pozastavení*“) podávání žádostí z Vietnamu odporuje veřejnému zájmu na obsazení volných pracovních míst a dobrým vztahům mezi Českou republikou a Vietnamem, jsou částečně subjektivní a částečně irelevantní. Subjektivní jsou tato tvrzení potud, pokud jde o veřejný zájem, neboť ten jistě není možné zužovat pouze na zájem na obsazení volných pracovních míst na pracovním trhu České republiky, ale spíše na jejich *řádném* obsazení, tj. v souladu s definovanými záměry domácí politiky zaměstnanosti. Tímto argumentem tedy není možné naplnit zákonem požadovaný odůvodněný případ, pro nějž je možné upustit od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Kvalita vztahů mezi Českou republikou a Vietnamem je pak ve věci žádosti žalobců zcela mimoběžnou skutečností, které se rovněž nelze v tomto směru úspěšně dovolávat. Konečně, závěr prezentovaný žalobci v jejich žádosti, totiž že v současné době není možné podat žádost o vydání zaměstnanecké karty u správního orgánu I. stupně lidsky důstojným způsobem, je nepodložený. Žalobci tedy ve své žádosti o vydání zaměstnanecké karty spojené se žádostí o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti neuvedli žádné konkrétní,

personalizované a individualizované skutečnosti, v nichž by snad mohlo být shledáváno naplnění znaku „v odůvodněném případě“, který je součástí hypotézy ustanovení § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

35. V rámci rozkladu směřujícího proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak žalobci ve vztahu k termínu 9. 8. 2019 toliko neurčitě konstatují, že jejich zástupce se o registraci termínu v tento den „samozřejmě“ snažil, avšak neúspěšně. Toto své tvrzení ovšem opět ničím nedokládají. V ostatním pak jsou tvrzení obsažená v rozkladu opět zcela obecným kritickým komentářem vztahujícím se k vývoji systémů pro příjem žádostí o pobytová oprávnění. Jak je patrné ze shora provedené rekapitulace žalobních tvrzení, ani žaloba na tomto stavu věcí nic nezměnila.
36. Nutno tedy výše uvedené shrnout tak, že žalobci v průběhu správního řízení, ale ani v samotné žalobě, nepředložili žádná konkrétní skutková tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit, že jim samotným nebylo umožněno podat žádost o zaměstnanecké karty, resp. sjednat termín k takovému podání. Nesplnili tedy předpoklad obsažený v § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců spočívající v doložení důvodů pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění.
37. Na této skutečnosti nemůže nic změnit jejich tvrzení, že termíny původně sjednané dne 9. 8. 2019 byly posléze stejně zrušeny. Žalobci totiž především ani netvrdí, že by sami dne 9. 8. 2019 termín pro podání žádosti o zaměstnaneckou kartu se správním orgánem I. stupně sjednali, a že tedy byli zpětným zrušením termínů sami poškozeni. Žalovaný pak ve svém vyjádření k podané žalobě popsal, že k redukci počtu původně sjednaných termínů došlo v důsledku přijetí nařízení vlády č. 220/2019 Sb., pro které by stejně žádosti o pobytové oprávnění jiných osob než vysoce kvalifikovaných zaměstnanců nebo klíčového a vědeckého personálu musely být vyhodnoceny jako nepřijatelné ve smyslu § 169h odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Není věcí soudu, aby v projednávané věci toto vyjádření žalovaného posuzoval, neboť žalobci netvrdí, že by jím byli sami zasaženi na svých právech, proto pouze konstatuje, že citované nařízení vlády č. 220/2019 Sb. bylo schváleno dne 26. 8. 2019 a účinnosti nabylo dne 1. 9. 2019, v obou případech tedy až po 9. 8. 2019, kdy byly sjednávány termíny pro podání žádostí o pobytová oprávnění v září 2019 a správní orgány podle něj tedy nemohly dříve postupovat, například je brát v potaz při sjednávání termínů pro osobní podání žádostí o vydání zaměstnaneckých karet již dne 9. 8. 2019.
38. Tímto konstatováním je možno navázat na první okruh žalobní argumentace, ve kterém žalobci obecně, avšak velmi obsáhle popisují vývoj systémů pro podávání žádostí o pobytová oprávnění u správního orgánu I. stupně, přičemž komentují jejich nedostatky včetně související judikatury. Tato argumentace je ovšem nedostatečná až mimoběžná s jádrem věci, neboť žalobci žádným způsobem nespecifikují, jak se jimi popisované potíže spojené s uplatňováním předchozích systémů pro podávání žádostí o pobytová oprávnění dotkly přímo jich samotných, resp. jak zasáhly do jejich právní sféry, a zda vůbec do jejich právní sféry zasáhly. Žalobci netvrdí, tím méně prokazují, že by v době, kdy se jimi popisované obtíže vyskytly, byli v pozici žadatelů o pobytové oprávnění. Právě takové tvrzení, pochopitelně i řádně podložené, by mohlo představovat pojítko mezi obecným popisem událostí a konkrétní situací žalobců. Jelikož tomu tak však není, konstatuje soud, že v dané podobě má tato část žaloby spíše charakter obecného kritického historického komentáře, který však nemá bezprostřední souvislost s projednávanou věcí, respektive s právní sférou žalobců.

39. Meze tohoto způsobu argumentace, jenž se pohříchu prolíná celou žalobou, se pak projeví v té části žaloby, ve které žalobci rekapitulují, že poté, co se Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, vymezil proti aplikaci usnesení vlády č. 474, bylo následně upuštěno od povinnosti osobního podání žádosti těm žadatelům, kteří se v období od července 2018 do června 2019 snažili o získání termínu pro podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Žalobci se totiž mylí, pokud z této rekapitulace dovozují, že nejsou (rozuměj: ani oni sami) povinni prokazovat své snahy o získání termínů pro podání žádosti, neboť nemožnost sjednat termín pro její podání byla objektivní. Jak je totiž patrné i z vlastní citace žalobců, upuštění od povinnosti osobního podání žádosti se týkalo právě jen těch žadatelů, kteří se o získání termínu pro její podání v inkriminované době *snažili*. Žalobci ovšem ani netvrdí, že by tomu tak v jejich případě bylo. Vztahují na sebe tedy dobrodiní dopadající na konkrétní, individuálně určitelné žadatele, z něhož samozřejmě nelze paušálně dovozovat, že se nadále bude toto dobrodiní týkat všech potenciálně v úvahu přicházejících žadatelů. Takový výklad vede ke zcela absurdním závěrům, v jejichž rámci by tvrzení o objektivní nemožnosti podání žádosti o pobytové oprávnění mohli uplatnit všichni občané Vietnamu, a to dle žalobců s téměř automatickým nárokem na upuštění od povinnosti osobního podání těchto žádostí. Tím by ovšem byla obejitá, resp. zcela vyprázdněna příslušná právní úprava zákona o pobytu cizinců, zejména pak ustanovení § 169d, § 169f a § 169g zákona o pobytu cizinců. Takový výklad je proto nutno odmítnout.
40. Přisvědčit není možno ani té části žalobní argumentace, ve které žalobci uvádějí, že nenapadají e-mailový systém sjednávání termínů k podání žádostí o pobytová oprávnění jako takový, ale dlouhodobou neutěšenou situaci na zastupitelském úřadu. Žalobci se totiž jejím prostřednictvím dostávají mimo rámec aktivní procesní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí v soudním řízení správním. Ta totiž není vybudována jako *actio popularis*, takže jejím prostřednictvím není možné řešit otázky obecné či ochraňovat práva třetích osob; naopak, již z § 65 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že podstatnou náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je tvrzení o zkrácení na vlastních právech. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je tedy prostředkem ochrany individuálních (veřejných subjektivních) práv.
41. Soud se pak neztotožňuje s názorem žalobců, že ve věci rozhodnuté Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 6. 2019, č. j. 5 Azs 234/2018-43, se jedná o skutkově identický případ s opačným rozhodnutím. Není tomu tak již proto, že v odkazované věci podal příslušný cizinec žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o pobytové oprávnění v době, kdy byl zrušen systém Visapoint a zastupitelský úřad v Hanoji vůbec nepřijímal žádné žádosti. Tvrzení žalobců, že se jedná o skutkově totožný případ tomu jejich, je tedy nepravdivé. Liší-li se pak skutkové pozadí obou případů, není překvapivé, že i jejich právní řešení bude jiné. Ani tato námitka tedy není důvodná.
42. Konečně soud neshledal jako důvodný ani ten okruh žalobních námitek, který se týkal procesního postupu správního orgánu I. stupně, jenž spojil řízení o žádostech všech žalobců ke společnému řízení. Postup, v jehož rámci dojde ke spojení různých řízení k řízení společnému, je upraven v § 140 odst. 1 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí: „*Správní orgán může na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak*

věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. Spojit řízení lze i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků.“ Je patrné, že spojení různých řízení má být prostředkem vedoucím k větší procesní efektivitě. Jeho použití je však logicky omezeno na situace, ve kterých jsou kumulativně splněny pozitivní podmínky takového postupu, a současně není dána podmínka negativní. Pozitivní podmínky spočívají v tom, že 1) daný správní orgán musí být k vedení spojovaných řízení příslušný a 2) se ona řízení buď a) týkají téhož předmětu řízení, nebo b) spolu jinak věcně souvisejí, nebo c) se týkají týchž účastníků. I v případě, že budou splněny citované pozitivní podmínky spojení řízení, nesmí k němu dojít tehdy, pokud tomu brání 1) povaha věci, 2) účel řízení, nebo 3) ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků.

43. K procesnímu postupu při spojování řízení je třeba konstatovat, že o spojení věcí se rozhoduje dle citovaného § 140 odst. 1 správního řádu usnesením. Toto usnesení se však na základě § 140 odst. 4 správního řádu toliko poznamená do spisu. To má vzápětí, že se proti takovému usnesení nelze samostatně odvolat, jak stanoví § 76 odst. 5 věty třetí správního řádu. Skutečností ovšem současně je, že není vyloučeno, aby byl postup správního orgánu I. stupně, kterým došlo k rozhodnutí o spojení řízení přezkoumán v rámci přezkumu konečného rozhodnutí v odvolacím řízení. Podle § 89 odst. 2 věta první správního řádu platí, že odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí *a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo*, s právními předpisy. Totéž pochopitelně platí o soudním přezkumu procesního postupu příslušného správního orgánu, který více řízení spojil. Obecně vzato totiž není vyloučeno, aby správní orgán zatížil své řízení vadou spočívající ve spojení určitých řízení ke společnému řízení takovým způsobem, že by to odůvodnilo zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s., či snad dokonce dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Na druhou stranu však není žádného důvodu, aby byl soudní přezkum procesního postupu správního orgánu přísnější než přezkum nabízený v rámci správního řízení, který je omezen podle § 89 odst. 2 věty druhé správního řádu. Podle tohoto ustanovení: *„K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; (...).“* Případná kasace konečného rozhodnutí správního orgánu v řízení, ve kterém došlo ke spojení více řízení, může být odůvodněna tímto spojením právě jen tehdy, pokud půjde v konkrétním případě o natolik závažnou vadu, že by potenciálně narušila řádný průběh řízení takovým způsobem, že samotný výsledek tohoto řízení z hlediska zákona neobstojí. Je tedy na příslušném správním orgánu, který o spojení věcí rozhoduje, aby pečlivě zhodnotil nejen splnění pozitivních podmínek takového rozhodnutí, ale i neexistenci podmínek negativních.
44. V projednávané věci žalobci jednak namítají, že se jejich námitkou vady řízení spočívající v nezákonném spojení řízení více žadatelů ke společnému řízení, podle jejich názoru, žalovaný nezabýval. Spatřují v tom jednak nezákonnost, jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud se již k otázce přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako celku vyjádřil výše; na tomto místě se tedy omezuje pouze na konstatování, že napadené rozhodnutí nelze shledat nepřezkoumatelným ani z důvodu tvrzeného nevypořádání uvedené námítky. Jakkoli ze shora popsanych důvodů nelze obecně souhlasit se závěrem žalovaného, že námitky týkající se rozhodnutí o spojení věcí nemohou být předmětem odvolacího přezkumu, resp.

přezkumu v rámci řízení o rozkladu, žalovaný se přesto k této námitce v napadeném rozhodnutí vyjádřil, když uvedl, že procesní podmínky pro spojení řízení stanovené v § 140 odst. 1 správního řádu byly v projednávané věci splněny. Tím, byť v poměrně kondenzované formě, projevil svůj úsudek o žalobci předestřené námitce a své rozhodnutí tedy vadou nepřezkoumatelnosti nezatížil.

45. Podle názoru Krajského soudu v Plzni pak není možno přisvědčit ani těm námitkám, ve kterých žalobci polemizují s tím, zda byly v projednávané věci splněny pozitivní podmínky rozhodnutí o spojení řízení. Žalobci mají subjektivně jinou představu o tom, zda jejich žádosti spolu věcně souvisejí v dostatečné míře, ale to ještě automaticky neznamená, že byli tímto postupem správního orgánu I. stupně jakkoli dotčeni na svých právech. Jejich tvrzení, že „*tento nezákonný postup pak značně komplikuje též uplatňování ústavně zaručeného práva na soudní přezkum rozhodnutí*“, je pak nepodložený. Ostatně sami žalobci předložili v žalobě argumenty, které se týkají jich všech, nikoli jen některých z nich. Proto o žádné komplikaci při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí z důvodu, že jde o rozhodnutí o větším počtu žádostí, není možno v projednávané věci hovořit.
46. Na závěr odůvodnění tohoto rozsudku pouze Krajský soud v Plzni konstatuje, že veden úvahami Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v jeho rozsudku ze dne 23. 3. 2020, č. j. 30 A 183/2019-162, napravil pochybení správních orgánů, respektive zástupce žalobců spočívající ve dvojitém vedení řízení o duplicitně podané žádosti téže žalobkyně tím, že údaj o této duplicitní žalobě z řízení vypustil a uvedená žalobkyně tak není ani duplicitně vedena v záhlaví tohoto rozsudku.
47. Shora uvedenou argumentaci je tedy možno uzavřít tak, že žádná ze žalobních námitek nebyla shledána důvodnou. Jako nedůvodnou je tedy nutno vyhodnotit i samotnou žalobu, kterou tedy na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. soud výrokem I. zamítl.

Náklady řízení

48. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení má právo na náhradu nákladů řízení ten z jeho účastníků, který byl procesně plně úspěšný. Tím byl v projednávané věci žalovaný. Ten by tak měl náhradu na plnou náhradu nákladů řízení vůči procesně plně podlehnuvším žalobcům. Jelikož je žalovaný správním orgánem, kterému, jak je patrné z obsahu spisu (a sám netvrdil jinak) v průběhu řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 16. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu